

EL FIL DE LA VIDA

Aquella gèlida i fosca nit només volia córrer, fugir, desaparèixer. Vaig sortir de casa sense dir res, només volia arraconar-me sota la fosca de la meva pròpia ombra i tancar els ulls, tenia por. En aquells moments vaig entendre allò que diuen que la curiositat va matar el gat, sí, aquella nit vaig descobrir una cosa.

Encongada en un cantó del carrer amb el cap entre les cames, seguia fixament amb la mirada la gent que caminava i amb un sospir em vaig posar a pensar.

Aquells últims dies no havien estat iguals per a mi, res em feia bona espina, desconfiant de tot, em trobava sola. Els pares no em tractaven de la mateixa manera, a l'escola les noies havien canviat, ara em miraven com si fos estranya, i això m'aterroritzava. Jo mateixa em sentia diferent, dins meu, el meu cos, el meu cap, els meus pensaments... En algun moment estúpid vaig pensar que patia un trastorn mental, però era massa improbable. Era possible que tothom sabés què em passava menys jo? Estava confosa i volia descobrir perquè. Per molt que hi rumiava res em venia al cap, li vaig preguntar a la mare si en sabia alguna cosa. Per estúpid que pugui semblar ella sabia més del que semblava, totes les mares saben més del que sembla, però res. Em semblava que ho tindria que descobrir per mi mateixa.

Aquells dies de recerca sense descans havien estat un autèntic fracàs, ho donava per impossible.

Un dia a l'escola em vaig creuar amb el noi que m'agradava, però no em va fer cas, com si fos un fantasma, em va traspasar. Aquells segons clau em van fer adonar de com em sentia, invisible, desplaçada, tant a prop i tan lluny d'ell... la transformació interna havia començat.

D'una revifada vaig tornar cap a casa, intentant fugir de l'aflicció, cosa que ara veig ,es impossible. Sense dir res vaig obrir la porta i vaig pujar a l'habitació, descarregant la meua fúria sobre la porta. Vaig estirar-me al llit fent un mar de llàgrimes damunt el coixí. La mare va entrar, sigil·losa, i es va asseure a la punta del llit, posant-me la mà a l'esquena, sospirà.

Nena meua -em va dir- què et passa? -No sabia que dir- M'ho pots explicar, entenc que estiguis trista, ho saps, estic aquí per tot reina.

No vaig poder evitar recordar el tràgic incident al passadís aquella tarda. La fúria que per uns moments havia amagat, va ressorgir com si prenguessin un bidó amb gasolina. Espero que la mare em pugui perdonar, però en aquell moment ho vaig fer.

-No mare, tu no pots entendre res. Son coses meves entens?, i les he de solucionar per mi mateixa!

La mare se'm quedà mirant durant uns segons, s'aixecà i marxà sense dir res. No em podré perdonar mai el que li vaig fer, en que em vaig convertir en aquell moment? En quina persona egoista i sense sentiments m'havia mostrat al món? Quanta maldat represa, sentiments ocults i tot per allò que tant de temps m'havia costat descobrir. La transformació arribava a la seva fi, ara ho entenia tot...m'havia convertit en adolescent.

Encara en aquell cantó del carrer amb els el rostre ple de llàgrimes recordava com era la vida vista des de els ulls d'una nena, indefensa, i que tot ho veu positiu, sense preocupacions, amb un somriure als llavis i agafada de la mà dels pares. Desitjant tornar enrere, desfer aquells moments com si fossin nusos, per convertir la existència en un fil continu.

Ara veig que la vida et condueix per molts camins, i aquest és el meu, m'havia fet gran.

Pseudònim: Aquella nena adolescent